

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes,
Soliloquia et Manuale**

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

Capitvm Meditationvm B. Anselmi. De redemptione generis humani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

MEDITATIONES

B. ANSELMI,

Archiepiscopi Cantuariensis,

DE REDEMPTIONE

generis humani.

CAPVT I.

Quid sit virtus saluationis, & ubi.

Anima Christiana, anima de
gravi morte resuscitata: ani-
ma de misera seruitute Christi
sanguine redempta & libera-
ta: excita mentem tuam, me-
mento resuscitationis tuæ, re-
cogita redemptionem & liberationem tuam.
Retracta ubi & quæ sit virtus saluationis
tuæ: versare in meditatione ejus: delectare
in contemplatione ejus. Excute fastidium
tuum: fac vim cordi tuo: intende in hoc
mentem tuam. Gusta bonitatem Redempto-
ris tui, accendere in amorem salvatoris tui.
Mande favum verborum: suge plusquam
mellitum saporem: gluti salubrem dulco-
rem. Mande cogitando, suge intelligendo,
gluti amando & gaudendo. Latere manden-
do, gratulare sugendo, jucundare glutiendo.

2. Vbi ergo, & quæ est virtus, & fortitu-
do Salvatoris tui? Certe Christus te susci-
tauit: ille bonus Samaritanus te sanavit:

Q 2

ille

ille bonus amicus anima sua te liberavit: Christus inquam. Ergo virtus salvationis tuæ, virtus est Christi. Vbi est virtus Christi? Vtique cornua in manibus, ibi abscondita est fortitudo ejus. Cornua quidem in manibus ejus: quia brachiis crucis confixæ sunt manus ejus. Quæ autem fortitudo in tanta infirmitate? Quæ altitudo in tanta humilitate? Quid venerabile in tanto contemptu? Sed certe ideo absconditum, quia in infirmitate: & ideo celatum, quia in humilitate: ideo occultum, quia in contemptu.

3. O fortitudo abscondita: hominem in cruce pendentem suspendere mortem æternam, genus humanum prementem: hominem in ligno confixum defigere mundum perpetuæ morti affixum! O celata potestas: hominem damnatum cum latronibus, salvare homines damnatos cum dæmonibus: hominem in patibulo extensum, omnia trahere ad ipsum! O virtus occulta: unam animam emissam in tormento, innumerabiles extrahere de inferno; hominem mortem corporis suscipere, & mortem animarum perimere!

CAPVT II.

Cur sit occulta & tam diu dilatata.

I. **C**Ur bone Domine, pie redemptor, potens salvator; cur tantam virtutem operuisti tanta humilitate? An ut falleres diabolum, qui fallendo hominem dejecit de paradiso? Sed utique veritas nullum fallit.

Qui

Qui ignorat, qui non credidit veritatem, ipse se fallit. Qui videt veritatem, & odit, & contemnit, ipse se fallit. Veritas itaque nullum fallit. An ideo ut ipse diabolus se falleret? Sed utique, sicut veritas nullum fallit, ita non intendit, ut aliquis se fallat: quamvis dicatur hoc facere, cum permittit. Non enim assumpsisti hominem ut te totum operires, sed ut ignotum aperires. Verum Deum, verum hominem te dixisti, & operibus ostendisti.

2. Res per se occultata fuit, non studio occulta; non sic est facta, ut absconderetur, sed ut suo ordine perficeretur; nec ut aliquem deciperet, sed ut quemadmodum oportebat, fieret. Et si dicitur occultata: non est aliud, quam, non est omnibus revelata. Nam etsi veritas non omnibus se manifestat, nulli tamen se negat. Ergo Domine, nec ut falleres, nec ut aliquis se falleret, sic fecisti: sed ut faceres, quod & quomodo faciendum erat, per omnia in veritate perstitisti. Qui ergo se sefellit in tua veritate, non de te, sed de propria queratur falsitate. An diabolus habebat aliquid iuste adversus Deum, vel adversus hominem, propter quod Deus prius deberet adversus eum pro homine hoc modo agere, quam aperta fortitudine: ut dum allectum illum hominem iniuste occideret, iuste potestatem, quam super injustos habebat, perderet?

3. Sed certe diabolo nec Deus debebat aliquid nisi poenam, nec homo nisi vincere. Ita ut quemadmodum ab illo se facile permisit vinci peccando, ita illum vinceret

Q 3

usque

usque ad difficultatem mortis, justitiam integram servando. Sed & hoc non nisi Deo debebat homo. Nam non peccavit adversus diabolum, sed adversus Deum: nec homo diaboli erat, sed & homo, & diabolus Dei erant. Sed & quod diabolus vexabat hominem, non hoc faciebat zelo justitiæ, sed nequitia; nec jubente Deo, sed permittente: non diaboli, sed Dei justitia exigente. Nihil ergo erat in diabolo, cur Deus adversus eum ad salvandum hominem, fortitudinem suam celare aut differre deberet.

C A P V T III.

Qua & cujus necessitate se sic humiliavit.

I. **A**N aliqua necessitas coëgit, ut altissimus sic se humiliaret, & omnipotens ad faciendum aliquid tantum laboraret? Sed omnis necessitas & impossibilitas ejus subjacet voluntati. Quippe quod vult, necesse est esse: & quod non vult, impossibile est esse; Sola ergo voluntate. Et quoniam omnis ejus voluntas semper bona est, sola fecit hoc voluntate. Non enim Deus egebat, ut hoc modo hominem salvum faceret: sed humana natura indigebat, ut hoc modo Domino Deo satisfaceret. Non egebat Deus ut tam laboriosa pateretur: sed indigebat homo, ut sic Deo reconciliaretur. Nec egebat Deus ut sic humiliaretur: sed indigebat homo, ut sic de profundo inferni erueretur. Divina natura humiliari aut laborare non eguit, nec potuit: hæc omnia humanam naturam, ut ad hoc restitueretur

stitueretur propter quod facta erat, necesse erat facere: sed nec illa, nec quicquid Deus non est, poterat ad hoc sufficere. Nam homo ad quod institutus est, non restituitur, si non ad similitudinem Angelorum, in quibus nulum est peccatum, provehitur.

2. Quod est impossibile fieri, nisi omni percepta peccatorum remissione: quæ non fit, nisi præcedente integra satisfactione: quam satisfactionem talem oportet esse, ut peccator aut aliquis pro illo det aliquid Deo de suo, quod debitum non sit, quod superet omne quod Deus non est. Si enim peccare, est Deum exhonorare, & hoc homo facere non deberet, etiamsi necesse esset, quicquid est, quod Deus non est, perire: Vtique veritas immutabilis, & aperta ratio exigit ut qui peccat, reddat aliquid Deo pro honore ablato majus, quam sit hoc pro quo illum exhonorare non debuit. Quod quoniam humana natura sola non habebat, nec sine debita satisfactione reconciliari poterat: sic nec illa, nec quicquid Deus non est, ad hoc sufficeret.

3. Ne ergo justitia Dei in regno suo peccatum inordinatum relinqueret, subvenit bonitas Dei, & eam in suam personam assumpsit filius Dei: ut in ea persona esset homo Deus, qui haberet, quod superaret non solum omnem essentiam, quæ Deus non est, sed & omne debitum quod solvere peccatores debent: & hoc cum nihil pro se deberet, solveret pro aliis; qui quod debebant, reddere non habebant. Preciosior est namque vita

Q4

hominis

hominis illius, quam omne quod Deus non est, & superat omne debitum, quod debent peccatores pro satisfactione. Si enim filii interfectio superat omnem multitudinem & magnitudinem peccatorum, quæ cogitari possunt extra personam Dei, palam est, quia vita ejus magis est bona, quam omnia peccata sint mala, quæ extra personam Dei sunt.

4. Hanc vitam, homo iste, cum ex debito mori non debebat, quoniam peccator non erat, sponte dedit de suo, ad honorem patris: cum eam sibi auferri propter justitiam permisit, ut exemplum hominibus aliis daret, justitiam Dei ab illis non esse defendendam propter mortem, quam ex necessitate aliquando solvere debent; cum iste, qui eam non debebat, & servata justitia vitare posset, eam sibi illatam propter justitiam, sponte sustineret. Dedit itaque humana natura Deo in illo homine sponte, non ex debito, quod suum erat; ut redimeret se in aliis, in quibus, quod ex debito exigebatur, reddere non habebat. In omnibus his divina natura non est humiliata, sed humana est exaltata, nec est illa imminuta, sed ista misericorditer est adjuta.

CAPUT IV.

Quomodo dicatur factus obediens, & hujusmodi, cum sola libera voluntate hoc fecerit.

1. **N**Ec humana natura in isto homine passa est aliquid ulla necessitate, sed sola libera voluntate. Nec alicui violentiæ succu-

succubuit: sed spontanea voluntate, ad honorem Dei & utilitatem aliorum hominum, quæ illi mala voluntate sunt illata, laudabiliter & misericorditer sustinuit. Nec ulla cogente obedientia, sed potenti disponente sapientia. Non enim illi homini pater, ut moreretur, cogendo præcepit: sed ille, quod Patri placitum & hominibus profuturum intellexit, hoc sponte fecit. Non enim ad hoc eum cogere potuit Pater, quod ab eo exigere non debuit. Nec patri tantus honor potuit non placere, quem tam bona voluntate filius sponte obtulit. Sic itaque patri liberam obedientiam exhibuit, cum hoc quod patri placitum scivit, sponte facere voluit. Denique quoniam pater illi hanc voluntatem bonam dedit, quamvis liberam, non immerito dicitur, quia eam velut præceptum patris accepit. Hoc itaque modo obediens fuit Patri usque ad mortem. Et sicut mandatum dedit illi Pater, sic fecit: & calicem quem dedit illi Pater, bibit.

2. Hæc est enim perfecta & liberrima humanæ naturæ obedientia, cum voluntatem suam liberam sponte voluntati Dei subdit; & cum acceptam bonam voluntatem sine omni exactione spontanea libertate opere perficit. Sic homo ille redemit omnes alios, cum hæc quod sponte dedit Deo, computat pro debito, quod illi debebant. Quo precio non semel tantum à culpis homo redimitur, sed etiam quoties cum digna pœnitentia redierit, recipitur. Quæ tamen pœnitentia peccati non promittitur. Quod quoniam

in cruce factum est, per crucem noster Christus nos redemit. Qui ergo ad hanc gratiam volunt cum digno affectu accedere, salvantur. Qui vero illam contemnunt, quia debitum quod debent non reddunt, iuste damnantur.

CAPUT V.

De meditatione circa hoc, & de quo gaudendum circa passionem Christi.

1. **E**Cce anima Christiana, hæc est virtus salvationis tuæ; hæc est causa libertatis tuæ: hoc est pretium redemptionis tuæ. Captiva eras, sed hoc modo es redempta. Ancilla eras, & sic es liberata. Sic es exul reducta, perdita restituta, & mortua resuscitata. Hoc mandat, homo, hoc ruminet, hoc fugat, hoc glutiat cor tuum, cum ejusdem Redemptoris tui carnem & sanguinem accepit os tuum. Hoc fac in hac vita quotidianum panem & victum & viaticum tuum: quia per hoc, & non nisi per hoc, & tu manebis in Christo, & Christus in te; & futura vita erit plenum gaudium tuum.

2. Sed ô tu Domine, tu qui ut ego viverem mortem suscepisti: Quomodo latabor de libertate mea, quæ non est nisi de vinculis tuis? Qualiter gratulabor de salute mea, cum non sit nisi de doloribus tuis? quomodo gaudebo de vita mea, quæ non est nisi de morte tua? An gaudebo de his, quæ passus es; & de crudelitate illorum, qui ea tibi fecerunt? Quoniam nisi illi fecissent, tu passus non esses. Et, si tu passus non esses, hæc mea
bona

bona non essent. Aut si de illis dolebo; quomodo de istis, propter quæ illa fuerunt, & quæ non essent, nisi illa fuissent, gaudebo? Sed certe illorum nequitia nihil facere potuit, nisi quia tu sponte permisisti; nec tu passus esses, nisi quia pie voluisti. Illorum itaque debeo crudelitatem execrari, mortem & labores tuos compatiendo imitari: piam voluntatem tuam gratias agendo amare, ac sic secure de bonis mihi collatis exultare.

C A P V T VI.

De beneficiis homini à Christo exhibitis.

I. **E**Rgo homuncio, illorum crudelitatem relinque Dei iudicio, & tracta de his, quæ debes salvatori tuo. Considera, quid tibi erat, & quid tibi factum sit; & pensa, qui hoc tibi fecit, quo amore dignus. Intuere necessitatem tuam, & benignitatem ejus, & vide, quas gratias reddas, & quantum debeas amoris ejus. In tenebris, in lubrico, in descensu subter irremeabile chaos inferni eras immersus: & quasi plumbeum pondus, pendens à collo tuo, te deorsum trahebat. Onus importabile desuper te premebat, hostes invisibiles te toto conatu impellebant. Sic eras sine omni auxilio, & nesciebas, quia sic conceptus & natus eras. O quid tibi tunc erat, & quo te ista rapiebant? Expavesce memorando; contremisce cogitando: O bone Domine Iesu Christe, sicposito, nec petenti, nec opinanti, ut Sol mihi illuxisti, & quomodo eram, ostendisti. Abj-
cisti

cisti plumbum, quod deorsum me trahebat: & removisti onus, quod desuper me premebat. Impellentes me repulisti, ac illis te pro me opposuisti.

2. Vocasti me nomine novo, quod mihi de tuo nomine dedisti, & incurvatum ad aspectum tuum erexisti, dicens: Confide, ego te redemi; animam meam pro te dedi. Si adhæres mihi, & mala in quibus eras, evades, & in profundum, quo properabas, non cades; sed perducam te ad regnum meum, & faciam te hæredem Dei, & cohæredem meum. Exinde accepisti me in tuitionem tuam, ut nihil noceret animæ meæ contra voluntatem suam. Et ecce, licet adhuc non adhaferim tibi, sicut consuluisti, nondum tamen in infernum me cadere permisisti: sed adhuc expectas, ut adhæream, & facias quod promisisti. Certe Domine sic eram, & hoc fecisti mihi. In tenebris eram, quia nihil nec meipsum sciebam in lubrico: quia imbecillis & fragilis ad lapsum peccati, eram in descensu super chaos inferni. Quia in primis parentibus descenderam de justitia ad injustitiam, per quam descenditur ad infernum: & de beatitudine ad temporalem miseriam, de qua caditur ad æternam miseriam.

3. Ponderus originalis peccati deorsum me trahebat; & onus importabile iudicii Dei me premebat: & inimici mei dæmones, ut me aliis peccatis damnabiliorem facerent, quantum in ipsis erat vehementer insistebant. Sic destituito omni auxilio, illuxisti mihi,

mihi, & quomodo eram ostendisti. Quia & cum ego nondum hoc noscere poteram; alios qui pro me nossent, & postea meipsum antequam postularem, hæc omnia docuisti; plumbum trahens, & onus gravans, & hostes impellentes rejecisti. Quia peccatum, in quo natus & conceptus eram, & damnationem ejus, amovisti, & malignos spiritus ne vim animæ meæ facerent, prohibuisti. Christianum me fecisti vocari de nomine tuo, per quod & ego confiteor, & tu cognoscis me inter redemptos tuos, & erexisti & elevasti me ad notitiam & amorem tuum. Fecisti me confidere de salute animæ meæ, pro qua dedisti animam tuam: & mihi, si te sequerer, promisisti gloriam tuam. Et ecce, cum nondum sequar te, sicut consuluisti, sed insuper multa peccata fecerim, quæ tu prohibuisti: adhuc expectas, ut te sequar, & dones quod tu promisisti.

C A P V T VII.

De gratiis agendis super his. 1

I. **C**onsidera anima mea: Intendite omnia intima mea, quantum illi debeat substantia mea tota. Certe Domine, quia me fecisti, debeo amoris tuo meipsum totum; quia me redemisti, debeo meipsum totum: quia tantum promittis, debeo meipsum totum: ima tantum debeo amoris tuo plus quam meipsum, quantum tu es major me, pro quo dedisti teipsum, & cui promittis teipsum. Fac (precor) Domine me gustare per amorem, quod gusto per cognitionem.

Sentiam

Sentiam per affectum, quod sentio per intellectum. Plus debeo quam meipsum totum; sed nec plus habeo, nec hoc ipsum possum per me reddere totum. Trahe me, Domine, in amorem tuum, & hoc ipsum totum. Totum quod sum, tuum est conditione: fac totum tuum dilectione.

2. Ecce, Domine, coram te est cor meum: conatur, sed per se non potest. Fac tu, quod ipsum non potest. Admitte me intra cubiculum amoris tui, peto, quero, pulso. Qui me facis petere, fac & accipere: Das quærere, da invenire: Doces pulsare, aperi pulsanti. Cui das, si negas petenti? Quis invenit, si quærrens frustratur? Cui aperis, si pulsanti claudis? Quid das non oranti, si amorem tuum negas oranti? A te habeo desiderare, à te habeam impetrare. Adhære illi, adhære importune, anima mea. Bone Domine, pie Domine, ne rejicias eam: fame amoris tui languet; refocilla eam: satiet eam dilectio tua, impinguet eam affectus tuus, impleat eam amor tuus, occupet me totum, & possideat me totum; quia es tu cum Patre & Spiritu sancto Deus solus benedictus in sacula seculorum. Amen.

B. ANSELMI

Archiepiscopi Cantuariensis

MEDITATIONVM
LIBER.

CAPVT I.

Quanam à Deo oranda.

Domine Deus meus, da cordi meo te desiderare, desiderando querere, querendo invenire, inveniendo amare, amando mala mea redimere, redempta non iterare. Da, Domine Deus,

cordi meo poenitentiae compunctionem, spiritui contritionem, oculis lachrymarum fontem, manibus eleemosynae largitatem. Rex meus, extingue in me desideria carnis, & accende vim tui amoris. Redemptor meus, expelle à me spiritum superbiae, & concede mihi propitius thesaurum humilitatis tuae. Salvator meus, amove à me furorem irae; & indulge mihi sensum patientiae. Creator meus, evelle à me animi rancorem, & largire mihi mentis dulcedinem. Da Pater clementissime, solidam mihi fidem, spem congruam, charitatem perfectam.

2. Rector meus, averte à me animi vanitatem, mentis inconstantiam, cordis vagationem, oris scurrilitatem, oculorum elationem, ventris ingluviem, opprobria proximorum, scelera

per in-
um to-
m pos-
, Do-
otum.
e: fac
eum:
quod
ubicu-
ui me
re, da
. Cui
qua-
clau-
tuum
, à te
e im-
e Do-
i lan-
tua,
e cam
ideat
iritu
facu-
A N-

scelera detractionum, curiositatis pruriginem, divitiarum cupiditatem, potentatum rapinam, inanis gloriae appetitum, hypocrisis malum, adulationis venenum: contemptum inopum, oppressionem debilium, avaritiae ardorem, invidiae rubiginem, blasphemiae morem. Reseca in me temeritatem, meorum factorum iniquam pertinaciam: inquietudinem, ociositatem, somnolentiam, pigritiam, mentis hebetudinem, cordis caecitatem, sensus obstinationem, morum truculentiam, boni inobedientiam, consilii repugnationem, linguae effrenationem; pauperum praedam, impotentum violentiam, innocentium calumniam, subditorum negligentiam, circa subditos severitatem, adversus domesticos impietatem, erga proximos duritiam.

3. Deus meus, misericordia mea, ore te per dilectum filium tuum, da mihi opera misericordiae, pietatis studia: compati afflictis, subvenire egenis, succurrere miseris: consulere erroneis, consolari moestos, relevare oppressos, pauperes recreare, flebiles refovere, dimittere debitoribus, parcere in me peccantibus, odientes me diligere, pro malis bona reddere, neminem despiciere, sed honorare: bonos imitari, malos cavere, virtutes amplecti, vitia rejicere: in adversis patientiam, in prosperis continentiam, custodiam oris, & ostium circumstantiae labiis meis; terrena calcare, caelestia sitire.

CAPVT II.

Dei misericordia & bonitatis ad nostram indignitatem applicatio.

I. **E**cce plasmator meus, multa rogavi, cum nec pauca promerui. Fateor, heu fateor, non solum quæ postulo non debentur bona, sed multa mihi debentur & exquisita supplicia. Animant me publicani, meretrices, & latrones, qui à faucibus hostis momentanee eruti, sinu recipiuntur pastoris. Tu enim omnium factor, Deus, licet in cunctis tuis sis mirabilis operibus, mirabilior tamen in visceribus crederis pietatis. Vnde tumet per quendam tuum dixisti: Miserationes ejus super omnia opera ejus. Et quasi de singulo loquens, de universo populo tuo dixisti confidenter: Misericordiam meam non dispergam ab eo. Nullum enim spernis, nullum abjicis, nullum perhorrescis, nisi qui te forte amens exhoruerit. Ergo non modo non iratus percutis; sed te irritantibus, dona, si quæsierint, tribuis, Deus meus, cornu salutis meæ, & susceptor meus.

2. Ego infelix te irritavi, ego malum coram te feci, furorem tuum provocavi, iram promerui: peccavi, & passus es: deliqui, & adhuc sustines. Si pœnitet, parcis, si revertor, suscipis; insuper dum differo, præstolaris. Revocas errantem, invitas repugnantem, excitas torpentem, amplecteris redeuntem, doces ignorantem, mœrentem mulces, à ruina suscitans, post lapsum reparas,

R

reparas,

reparas, petenti largiris, quærenti inveniris, pulsanti aperis. Ecce Domine Deus salutis meæ; quid opponam, nescio, quid respondeam, ignoro: nullum confugium, nullum à te patet latibulum. Ostendisti bene vivendi viam, dedisti gradiendi scientiam, minatus es mihi gehennam, & pollicitus es paradisi gloriam. Nunc Pater misericordiarum & totius consolationis, confige timore tuo carnes meas, quatenus quæ minaris, metuendo evadam: & redde mihi propitius lætitiæ salutariæ tui, ut quæ spondes, diligendo participem. Fortitudo mea Domine, firmamentum meum Deus, & refugium meum, & liberator meus: suggere, quid de te cogitem: doce quibus sermonibus invocem, & quibus operibus te placeam.

3. Scio namque, scio unum quo placaris, & aliud quod non spernis. Est utique spiritus contribulatus tibi sacrificium, & acceptator contritum & humiliatum. His me, Deus meus, adjutor meus, dita muneribus. His contra inimicum muni protectionibus; hoc de flammis vitiorum præsta refugium: hoc à desideriorum passionibus pande pius refugium. Fac Domine virtus salutis meæ, ne sim in eorum ordine, qui credunt prospero tempore, & recedunt tentationis tempore. Obumbra caput meum in die belli: esto spes mea in die afflictionis meæ, & salus in tempore tribulationis meæ.

C A P V T III.

Indignitatis nostræ exaggeratio.

I. **E**Cce Deus illuminatio mea, & salus mea: rogavi quibus egeo: intimavi quæ timeo: sed remordet me conscientia, reprehendunt me cordis secreta: & quod amor ministrat, timor dissipat: zelus incitat, metus increpat actæ vitæ formidinem; sed tua ingerit pietas fiduciam. Tua hortatur benignitas, mea dehortatur malignitas; & ut verius fatear, occurrunt memoriæ phantasmata peccatorum, quæ reverberant aciem vel audaciam præsumptuum animorum. Cum enim odio quis dignus sit, qua fronte gratiam requirit? Cum pœna debetur, qua temeritate gloria poscitur? Lacescit judicem, qui postposita satisfactione delicti, præmiis quærit honorari. Regi insultat obnoxius supplicio, qui flagitat donari indebito præmio. Et dilecti patris affectum stultus exacerbatur filius: qui post illatas contumelias, ante poenitudinem hæreditatis usurpat celsitudinem. Quod, mi pater, me egisse recolo: merui mortem, & vitam peto: commovi regem meum, cujus impudens nunc invoco auxilium: contempsi iudicium iudicis, quem temere postulo adiutorem: insolens renui audire patrem, quem demum præsumo habere tutorem.

2. Heu mihi, quam sero venio. Heu, heu, quam tarde festino. Heu, quia curro post vulnera, dedignatus incolumis præcavere jacula. Neglexi prospicere tela, modo sol-

licitor de morte vicina. Vulnere vulneribus infixi, quia scelera sceleribus addere non timui. Recenti tabe cicatrices resperfi, quia prisca flagitia modernis iniquationibus reciprocavi: & quæ divina solidaverat gratia vel medicina, mea dissolvit prurigo phrenetica. Cutis, quæ superducta vulneribus morbum celaverat, sanie erumpente putruit: quia iterata iniquitas concessam misericordiam exinanivit. Novi quippe scriptum: In quacunque die justus peccaverit, omnes justitiæ ejus in oblivione erunt. Si justitia aboletur justis ruentis, quanto magis peccatoris, in idipsum ruentis? Quoties ut canis redii ad vomitum, & ut sus perii volutabrum? Fateri mihi itaque & recordari impossibile est, quot mortalium homines peccare ignorantes docui, nolentibus delinquere persuasi, resistentes coëgi, volentibus consensi, quot sane gradientes in laqueum duxi, viam quærentibus foveam retexi, mala patrare non horruï, donorum Dei oblivisci non metui.

3. Sed tu juste judex, signasti quasi in sacculo pecuniam peccata mea, & observasti omnes semitas meas, & cunctos gressus meos dinumerasti. Tacuisti semper, siluisti, patiens fuisti. Væ mihi, demum loqueris, quasi parturiens. Deus deorum, Domine præstabilis super nequitiam, novi quia manifestus venies, novi quia non semper silebis: cum in conspectu tuo ignis exardescet, & in circuitu tuo tempestas ingruerit valida: cum advocaveris calum desursum, & terram discernere

cernere populum tuum. Ecce tot millibus
 populorum nudabuntur omnes iniquitates
 meæ. Tot agminibus patebunt scelera mea,
 non solum actuum, sed etiam cogitationum,
 simulque locutionum. Tot iudicibus inops
 astabo, quotquot me præcesserunt in bono
 opere. Tot arguentibus confundar, quotquot
 mihi præbuerunt sancta vivendi exempla.
 Tot vincar testibus, quot me monuerunt pro-
 ficuis sermonibus, seseque imitandos justis
 mihi dederunt sermonibus.

C A P V T I V.

*Quum in nostra indignitate nihil aliud quam de-
 speratio inveniatur: Dei sic summa boni-
 tas atque dulcedo predicatur.*

I. **D**omine mi Deus, non suppetit quod
 dicam: non occurrit quod respon-
 deam: Et ecce jam illi intersum discrimini;
 urget me conscientia; cruciant cordis arcana;
 coarctat avaritia, accusat superbia, consumit
 invidia, inflammat concupiscentia, incesat
 luxuria, dehonestat gula, confutat ebrietas,
 detractio lacerat, ambitio supplantat, rapaci-
 tas objurgat, discordia dissipat, ira perturbat,
 levitas dejicit, torpor opprimit, hypocrisis
 fallit, adulatio frangit, favor extollit, calum-
 nia pungit. Ecce liberator meus de gentibus
 iracundis. Ecce cum quibus vixi à die nativi-
 tatis meæ, quibus studui, quibus fidem serva-
 vi, ipsa me studia quæ dilexeram damnant,
 quæ laudaveram, vituperant. Hi sunt qui-
 bus acquievi amici, quibus parui magistri,
 quibus servivi domini, consules quibus cre-
 didi,

dididi, cives quibus cohabitavi; domestici quibus consenui.

2. Heu mihi, Rex meus, & Deus meus, quia incolatus meus prolongatus est. Væ mihi, illuminatio mea, quia habitavi cum habitantibus Cedar. Et cum sanctus dixerit, Multum, quanto magis ego infoelix dicere possum, Nimis incola fuit anima mea! Firmamentum meum, non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens. Spes mea, non est in filiis hominum, quem si remota pietate judicaveris, justum vix invenias: & nisi praveneris miserando impium, non erit quem glorifices pium. Credo namque, salus mea, quod audivi, quomodo benignitas tua ad pœnitentiam me adducit. Turris fortitudinis, sonuerunt nectarea mihi labia tua: Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum. Enimvero quia instruxisti me, tantaque propitius institutione formasti, totis medullis cordis, toto annisu mentis, te omnipotens pater cum dulcissimo puero, teque dulcissima proles cum serenissimo invoco paraclito. Trahe me, quatenus post te currere in odorem unguentorum tuorum delecter.

3. Quam magna, Domine Deus meus, multitudo dulcedinis tuæ, quam abscondisti timentibus te! Abscondisti quia conservasti, non quia abscondisti. Abstulisti, cum eam magis multiplicasti. Solet aliquando, quod absconditur, diligentius investigari, & inventum arctius amari. Dilata in te non minuuntur, sed magis crescunt desideria.

deria. Non est ergo tuus amor transitorius, sed æternus. Qui te diligunt, non tepescunt, sed fervere. Non est tuus amor ociosus: memoria tua super mel dulcis: meditatio de te, plusquam cibus suavis. De te loqui, plena est refectio: te nosse, perfecta consolatio: tibi adhærere, vita æterna: à te separari, mors perpetua. Fons vivus his, qui te sitiunt; esca indeficiens, qui te esuriunt. Gloria te quærentibus, gaudium invenientibus. Odor tuus suscitatur mortuos, respectus curat ægros; lux tua omnem fugat caliginem, visitatio tua cunctam repellit tristitiam. Nullus apud te mœror, procul à te omnis dolor; nulla tecum mœstitia, nulla indigentia: nulla, ubi es, necessitas: nullius boni est difficultas: nunquam ibi tenebræ, nec terror nominatur gehennæ: nullius noctis tetra cæcitas, nec tumultus improbitas. Nunquam famis sitisque inopia, frigoris nec æstus circa te moratur penuria; non invalidudo corporis prorsus, nec corruptio mentis; non zelus, neque contentio, nec omnino ambitio. Illinc abest sollicitudo finis & cura mortis, labor senectutis, languor ægritudinis: ibi nescitur passio aëris, & varietas temporis. Hæc est enim magna multitudo dulcedinis tuæ, Domine, quam abscondisti timentibus te, sed perfecisti sperantibus in te.

CAPVT V.

*Quomodo nos Deus ad perseveranter quærendum
occultorum suorum iudiciorum
dulcedinem incitet.*

1. **O** Quam bona absconditio, qua efficitur
perfectio. Non enim hæc absconditio
æstimatur perditio, sed magis conservatio,
qua fit perfectio. O gloriose Rex, quam vera
sunt tua iudicia, justificata in semetipsa;
vere desiderabilia super aurum & lapidem
preciosum multum, utique & dulciora super
mel & favum. O vita mea, Deus meus,
rogo te per nomen Redemptoris mei, di-
lecti filii tui, largire propitius, ut custodiam
ea. Cognovi namque, quia in custodien-
dis illis retributio multa. Gloria mea Deus,
abscondis thesaurum tuum, ut incites cupi-
dum; recondis margaritam, ut augeas
quærentibus amorem; differs dare, ut do-
ceas petere; dissimulas audire petentem, ut
facias perseverantem. Postremo incipienti-
bus quærare promittis, ut non nisi vere per-
severantibus salutem tribuas; quod plane
indicat illa flebilis, quæ tuum in sepulchro
natum Christum, inter mortuos quærebat
vivum, durantibus adhuc tenebris; quam
accenderas ut quæreret, te quærenti dispare-
bas ut perseveraret: perseveravit sperans, &
speravit perseverans; & quia in spe perseve-
ravit, videre te meruit: beata visio, & plena
exultatio!

2. O summum gaudium, & consumma-
tum desiderium, desiderabilis vultus, jucun-
dus

dus aspectus. O spes & foelix perseveranti^a
 nisi enim speraret, non perseveraret; & nisi
 perseveraret, spei fructum non perciperet.
 Sic enim Deus meus, misericordia mea, ab-
 sconderis timentibus te, ut inveniari speran-
 tibus in te: sic elongaris quarentibus, ut ap-
 propinques perseverantibus. Qui elongant
 se à te, peribunt: qui autem expectant te,
 non confundentur. Qui timent te, sperent
 in te; quoniam protector & adiutor eorum
 es. Per timorem venit ad amorem. Ti-
 mendus es, ut Dominus; amandus, ut pater.
 Timor tuus sanctus permanet; quia sanctos
 permanere facit, quos possidet. Nihil deest
 timentibus te; quia oculi tui super eos, &
 aures tuæ in preces eorum. Misericordia
 mea & refugium meum, susceptor meus,
 & liberator meus: sic timorem adhibe mihi,
 ut amorem subinferas: sic irroga metum, ut
 tui augeas desiderium: sicque me partici-
 pem timentium te, ut & custodientium
 mandata tua, facias, ut per timoris servitu-
 tem ad amoris pertingere merear gratiam.

3. Invoco te Deus meus, invoco te; quia
 prope es omnibus invocantibus te, sed invo-
 cantibus in veritate, tu enim veritas es. Da
 mihi, quaeso, clementiam tuam, sancta ve-
 ritas, invocare; quia quomodo hoc fieri
 oporteat, nescio: sed doceri à te beata ve-
 ritas, humiliter imploro. Abs te sapere, desi-
 pere est; te vero nosse, perfectum est scire.
 Erudi me, ô divina sapientia, & doce me
 legem tuam. Credo sane, quia quem tu eru-
 dieris beatus est, & de lege tua docueris eum.

Desidero invocare te, quod quaeso ut sit in veritate. Quid est invocare in veritate veritatem, nisi in Filio Patrem? Ergo sancte Pater, sermo tuus veritas est; principium verborum tuorum veritas. Hoc quippe est verborum tuorum principium, quod in principio erat Verbum. In ipso principio te summum adoro principium. In ipso veritatis Verbo, te perfecta invoco veritas: quod in ipsa tandem dirigas me, & doceas in veritate. Quid enim dulcius, quam genitorem in nomine unigeniti exorare? Patrem recordatione filii ad pietatem flectere? Regem charissimæ prolis denotatione mitigare? Sic rei solent carceribus eripi; sic mancipati vinculis liberari; sic tristem capitis excipientes sententiam, non solum vitam sed insuper nancisci insolitam gratiam, dummodo iratis patribus dilectæ prolis intimaverint charitatem. Sic delinquentes servuli evadunt supplicia dominorum, dum pro eis intervenit dulcedo filiorum. Sic te Pater omnipotens per omnipotentis filii tui postulo charitatem: educ de carcere animam meam ad confitendum nomini tuo: libera me à vinculis peccatorum, per coæternum tibi unicum natum: meque, cui propria merita lethalem minantur sententiam, preciosa ad dexteram tuam confedentis prolis interpellatione restaura placatus ad vitam.

C A P V T VI.

*De vero intercessore, atque instituti hujus
dispositore.*

1. **Q**uem alium enim dirigam intercesso-
rem pro me tibi, nescio: nisi hunc,
qui est pro peccatis nostris propitiatio: qui
sedet ad dexteram tuam, qui etiam in com-
muni sibi gloria pietatem tuam interpellat
pro nobis. Ecce advocatus meus apud te
Deum & Patrem. Ecce Pontifex summus
qui non eget alieno expiari sanguine, quia
proprio fulget perfusus cruore. Ecce hostia
sancta, beneplacens & perfecta, in odorem
suavitatis & oblata & accepta. Ecce agnus si-
ne macula, qui coram se tondentibus obmu-
tuit; qui plagis cæsus, sputis illitus, probris
affectus, os suum non aperuit. En qui pec-
catum non fecit, peccata nostra pertulit, &
languores nostros suo livore sanavit. Aspice,
pie Pater, piissimum filium tuum, pro me
tam impio passum. Respice, Pater clemen-
tissime, eum qui patitur: & reminiscere be-
nignus, pro quo patitur.

2. Nonne hic est illè innocens, mi Domi-
ne, quem ut servum redimeres, filium tra-
didisti? Nunquid non auctor vitæ hic est,
qui ut ovis ad occisionem ductus, tibi que
obediens usque ad mortem factus, atrocis
non timuit necis subire genus? Recole, to-
tius salutis dispositore, quia hic ipse est, quem
etsi ex tua virtute genuisti, meæ tamen in-
firmitatis participem fieri voluisti. Vere hæc
est tua Deitas, quæ meam induta naturam,
crucis

crucis ascendit patibulum, assumptaque carne, triste tulit supplicium. Reduc, Deus meus, oculos majestatis super opus ineffabilis pietatis; intuere dilectum natum, toto corpore extensum; cerne manus innocuas, promanantes sanguine: & remitte placatus scelera, quæ patrauerunt manus meæ. Considera inerme latus, crudeli fossum cuspide, & renova me sacrosancto fonte illo, quem inde fluxisse credo. Vide immaculata vestigia, quæ non steterunt in via peccatorum, sed semper ambulaverunt in lege tua, diris confixa clavis, & perforce gressus meos in semitis tuis. Fac me odio habere omnem viam iniquitatis: viam iniquitatis amove à me, facque me propitius viam veritatis eligere.

3. Oro te Rex sæculorum per hunc Redemptorem meum, fac me currere viam mandatorum tuorum; ut ei valeam spiritu uniri, qui non horruit mea carne vestiri. Nunquid non attendis, pie Pater, adolescentis filii charissimum caput, nivea cervice deflexa pretiosa resolutum in morte? Aspice, mitissime conditor, dilectæ sobolis humanitatem, & miserere super infirmi plasmatis debilitatem. Candet nudatum pectus, rubet cruentum latus, tensa arent viscera, decora languent lumina, regia pallent ora, procera rigent brachia; pendent crura marmorea, rigat trebratos pedes sancti sanguinis unda. Specta, gloriose genitor, gratissimæ prolis lacerata membra; & memorare benignus, quæ mea substantia. Conspice Dei hominis poenam,
& re-

& releva conditi hominis miseriam. Vide redemptoris supplicium, & remitte redempti delictum. Hic est, Domine mi, quem propter peccata populi tui percussisti, licet ipse sit dilectus, in quo tibi bene complacuisse. Hic est ille innocens, in quo dolus inventus non est, & tamen cum iniquis deputatus est.

C A P V T VII.

Redemptoris innocentis, & perditinocentis, inter se comparatio; ac hujus renovatio.

I. **Q**uid commisisti dulcissime puer, ut sic judicareris? Quid commisisti amantissime juvenis, ut sic tractareris? Quod scelus tuum, quæ noxa tua, quæ causa mortis, quæ occasio tuæ damnationis? Ego enim sum tui plaga doloris, tuæ culpa occisionis. Ego tuæ livor passionis, tui cruciatus labor. Ego tuæ mortis meritum, tuæ vindictæ flagitium. O mirabilis censuræ conditio, & ineffabilis mysterii dispositio! peccat iniquus, & punitur justus: delinquit reus, & vapulat innocens: offendit impius, damnatur pius: quod meretur malus, patitur bonus: quod perpetrat servus, exsolvit dominus: quod committit homo, sustinet Deus. Quo nate Dei, quo tua descendit humilitas? quo tua desagravit charitas? quo processit pietas? quo excrevit benignitas? quo tuus attigit amor? quo pervenit compassio? Ego enim inique egi, tu pœna mulctaris: ego facinus admisi, tu ultione plecteris: ego crimen edidi, tu torturæ subjiceris:
ego

ego superbivi, tu humiliaris: ego tumui, tu attenuaris: ego inobediens extiti, tu obediens Patri scelus inobedientiae luis: ego gulae parui, tu inedia efficeris: me ad illicitum rapuit concupiscentia ardorem, te perfecta charitas ducit ad crucem. Ego praesumpti vetitum, tu subiisti eculeum; ego delector cibo, tu laboras in patibulo: ego fruor deliciis, tu laniaris clavis. Ego pomi dulcedinem, tu fellis gustas amaritudinem. Mihi reo ridens congaudet Eva, tibi pie plorans compatitur Maria. Ecce Rex gloriose, ecce impietas mea, & claret pietas tua: in mea injustitia, & tua liquet justitia.

2. Quid Deus meus, & Rex meus? Quid retribuam tibi pro omnibus quae tribuisti mihi? Non enim inveniri potest in corde hominis, quod condigne talibus referatur praemiis. Nunquid potest sagacitas machinari humana, cui comparetur miseratio divina? Nec est creaturae, moliri officium, quo iuste creatoris recompenset praesidium. Est autem nate Dei, in hac tua admirabili dispositione, cui mea fragilitas in aliquo suppeditet, si tua visitatione compuncta mens carnem suam crucifigat cum vitiis & concupiscentiis. Et si hoc à te conceditur, quasi jam tibi incipit compati vel vivere, quia & tu pro peccatoribus dignatus es mori: sicque per interiorem victoriam hac duce armabitur ad exteriorem palmam: qua devicta persecutione spiritali, non vereatur pro amore tuo subjici gladio materiali. Ita exiguitas conditionis, si tuae complaceat pietati, magnitudini valebit pro
viri-

viribus respondere conditoris. Et hoc cœlestis medicinæ, bone Iesu, hoc tui antidotum amoris.

3. Oro te per antiquas misericordias tuas, infunde visceribus meis, ut rejecta vipereæ cogitationis labe, reintegret me incolumitati pristinæ: quo gustato nectare tuæ suavitatis, faciat me illecebrosa mundi prospera, toto affectu despiciere, & nulla ejus adversa pro te formidare; memorque perpetuæ nobilitatis semper fastidiam ventos hujus transitorii timoris. Nihil quæso sine te mihi dulcescat, nihil complaceat, nihil pretiosum, nihil præter te arrideat speciosum. Vilescant obsecro abs te mihi omnia, sordescant universa. Quod tibi adversum est, mihi molestum sit; & beneplacitum tuum sit mihi indeficiens desiderium; tædeat me gaudere sine te, & delectet me tristari pro te. Sit mihi nomen tuum refocillatio, & memoria tua mea consolatio. Fiant mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte, tuas investigando justificationes. Sit bonum mihi lex oris tui, super millia auri & argenti. Sit obedire mihi amabile, resistere execrabile. Rogo te, spes mea, per omnes pietates tuas, ut propitieris omnibus iniquitatibus meis. Adaperi aures meas mandatis tuis; & ne declines, flagito per nomen sanctum tuum, in verba malitiæ cor meum, ad excusandas excusationes in peccatis. Peto etiam per admirabilem humilitatem tuam, non veniat mihi pes superbiæ, & manus peccatoris non moveat me.

CAPVT VIII.

*Qualiter sese creatura renovata patri caelesti
in sacrificium totam offerat, eique ad
seruiendum cupiat consecratam.*

I. **E**Cce omnipotens Deus pater, Domine mi, dispone benignus, quo mihi misereris: quomodo quidquid pretiosius inveni, devote tibi obtuli: quidquid carius reperi, suppliciter praesentavi. Mihi nihil reliqui, quin tuae exposuerim majestati: nihil jam superest quod adjiciam, quia totam tibi delegavi spem meam. Direxi tibi advocatum meum, tuum dilectum filium; nisi gloriosam progeniem inter me & te mediatorem. Misi inquam intercessorem, per quem confido veniam. Misi verbis, quia pro meis dixi missum factis. Enumeravi sanctissimae tibi sobolis mortem, quam pro me fuisse credo perpeffam. Credo à te missam Deitatem, nostram suscepisse humanitatem: in qua dignum duxit, vincula, alapas, sputa, irrisionesque perferre, nec non crucem clavoque suscipere. Hanc olim infantiae vagitibus demolitam, pueritiae pannis astrictam, sudoribus vexatam, jejuniis maceratam, vigiliis afflictam, itineribus fessam, post affectam flagris, laceratam suppliciis, deputatam cum mortuis, ditatam vero gloria resurrectionis, caelorum gaudiis induxit, & in dextera tuae celsitudinis collocavit. Tu placatio mea, & propitiatio mea. Hic intende pius, quem genueris filium, & quem redemeris servum. Hic aspice factorem, & ne despi-

despicias facturam. Amplectere serius pasto-
rem, & recipe misericors allatam propriis
humeris ovem.

2. Hic ipse est fidelissimus pastor ille, qui
dudum errabundam ovem per abrupta mon-
tium, præcipitia vallium, multis variisque
quæsierat laboribus. Qui jam morienti, jam
per longa exilia deficienti, tandem inventa
gaudens, se supponit, & miro sibi adnifu
charitatis innixam, de confusionis abyfso le-
vavit; piisque constrictam complexibus, ad
nonaginta novem, unam quæ perierat de-
portavit ovem. Ecce Domine mi, Rex om-
nipotens Deus, ecce pastor bonus refert tibi
ovem, quam commifisti ei. Suscepit te di-
sponente ad salvandum hominem, quem ti-
bi restituit omni labe immunem. Ecce tibi
tuum charissimus plasma filius reconciliat,
quod à te procul deviaverat. En gregi tuo
mitis pastor, reformat, quod prædo violen-
tus abegerat. Reddis tuis conspectibus ser-
vum, quem sua propria fecerat conscientia
fugitivum; ut qui per se pœnam meruit, per
factorem mundi mereatur veniam: quique
pro culpis suis sperabat gehennam, tanto
duce jam confidat revocari ad patriam. Po-
tui per me te, sancte Pater, offendere,
sed non potui per me te mihi placare. Fa-
ctus est adjutor meus tuus dilectus filius,
meam participans humanitatem, ut cura-
ret infirmitatem; quatenus unde culpam
emiserat offensionis, inde tibi immolaret
sacrificium laudis, meque per hoc tuæ
redderet pietati placabilem: quo sedens

S

ad

ad dexteram tuam, semper me substantiæ ostenderet esse consortem. Ecce spes mea, ecce tota fiducia.

3. Si me pro mea, ut dignum est, despicias iniquitate, respice saltem misertus in me pro dilectæ sobolis charitate: in filio attende, quid propitius in servo. Vide carnis sacramentum & carnis remitte reatum. Recole, quod bonus perpeffus est filius; & obliviscere, quod malus operatus est servus. Quoties beatæ prolis tibi saucia patent vulnera, delitescant obsecro vulnera mea. Quoties rubet pretiosus sanguis pio de latere, deleantur supplicio tabes meæ pollutionis. Et quia te caro laceffivit ad iram, caro te inflectat, precor, ad misericordiam: ut sicut caro seduxit ad culpam, caro deducat ad veniam. Multum quidem est, quod mea meretur impietas; longe autem majus est, quod Redemptoris mei possit pietas: Magna enim est mea injustitia, multo vero major est Redemptoris mei justitia. Quanto enim superior est Deus homine, tanto mea malitia est inferior bonitate ejus, ut qualitate, ita etiam quantitate. Quid enim delinquere posset homo, quod non Dei filius redimeret, factus homo? Quæ tantum superbia tumeret, quam non tanta humilitas sterneret? Quidnam esset mortis imperium, quod nati Dei non destrueret crucis supplicium? Nimirum Deus meus, si æqua lance iniquitas peccantis hominis, & redimentis gratia librentur auctoritas: non tantum oriens distat ab occidente, seu inferior separatur infernus à summo cali
car-

ardine: quantum pietas redemptoris superat malitiam peccatoris.

4. Iam lucis optime creator, jam culpis ignosce meis, pro dilecti filii tui laboribus immensis. Iam quæso, ejus pietati mea impietas, ejus modestiæ mea perversitas, & mansuetudini donetur ferocitas. Iam sua humilitas meam superbiam; patientia ejus meam impatientiam, benignitas duritiam; obedientia inobedientiam; tranquillitas inquietudinem; dulcedo amaritudinem; suavitas iram, charitas lucrifaciat crudelem oblationem. Iam divini amor numinis Patris omnipotentis, prolisque beatissimæ sancta communicatio, paraclete sancte Spiritus, moerentium clementissima consolatio, Spiritus alme, jam cordis mei penetralibus potens illabere virtute: & tenebrosa quæque neglecta lucis latibula, luminis corusci fulgore, pius inhabitator lætifica; tuique roris abundantia, longe ariditatis marcescentia squalore, visitando fœcunda. Saucia interioris hominis arcana tui amoris jaculo; & tepentis jecoris medullas flammis salutaribus penetrando succende; sanctique fervoris igne illustrando, mentis & corporis universa depasce: pota tuæ voluptatis torrente, ut jam nihil mundanorum degustare libeat venenatæ dulcedinis. Iudica me, & discerne de gente non sancta causam meam. Doce me, quia Deus meus es tu, facere voluntatem tuam.

5. Credo ergo quemcunque inhabitaveris, in eo Patris ac pariter Filii domicilium condis. Beatus, qui te merebitur hospitem

habere : quoniam per te Pater & Filius apud eum facient mansionem. Veni jam, veni benignissime dolentis animæ consolator, in opportunitatibus & tribulationibus adjutor. Veni mundator sceleris, curator vulneris; veni fortitudo fragilium, relevator labentium. Veni doctor humilium, destructor superbiorum. Veni orphanorum pius pater, consolator miserorum, viduarum dulcis iudex. Veni spes pauperum, refocillator deficientium. Veni sydus navigantium, portus naufragantium. Veni, ô omnium viventium decus singulare, morientium unica salus. Veni sanctissime Spiritus, veni, & miserere mei. Aptam me tibi, & condescende propitius mihi : ut mea tuæ magnitudini exiguitas, tuoque robori mea imbecillitas, secundum tuarum multitudinem complaceat miserationum. Per Iesum, &c.

ORATIONES.

1. **M**iserere Domine famulis & famula-
bus tuis N. & dirige actus eorum
quotidie in bonum, & omnia peccata eo-
rum dimitte. Et dimitte in cor eorum talem
intellectum, ut ex toto corde tibi fideliter
serviant, & tibi placeant, & omni tempore
in tuo sancto servitio permaneant. Per Do-
minum nostrum.

2. Famulos & famulas tuas, quæsumus
Domine, fratres & sorores meas, omnes-
que debitores meos, corpore pariter & men-
te purifica, ut in tua inspiratione compuncti,
noxias delectationes vitare prævaleant. Per
Dominum nostrum Iesum Christum.

3. Dignus est mercenarius vel operarius
mercede sua: orationibus tuis credit, & op-
tat juvari, & sarcina peccatorum à te suble-
vari. Per Dominum nostrum.

Finis Meditationum B. Anselmi.